Др Војислав Шешељ, редовни професор
Правног факултета у Београду

Универзитетски професор Стеван Лилић као подли и прљави плагијатор

Сепарат из часописа
„Српска слободарска мисао" бр. 3/2000.

Београд, мај 2000.

Др Војислав Шешељ, редовни професор
Правног факултета у Београду

Универзитетски професор Стеван Лилић као подли и прљави плагијатор

Сепарат из часописа
„Српска слободарска мисао" бр. 3/2000

Београд, мај 2000. године

Као председник Редакционог одбора за издавање сабраних дела проф. др Лазе М. Костића и аутор монографије о његовом емигрантском опусу, наставио сам да проучавам Костићеве теоријске радове и њихов утицај на савремену српску правну и политичку науку. Посебну пажњу сам посветио првом српском уџбенику из области управног права који је Костић објавио у три тома, у продукцији „Издавачке књижарнице Геце Кона" из Београда, под насловом „Административно право Краљевине Југославије". Први том, „Устројство управе", објављен је 1933. године, други, „Делатност управе", 1936., и трећи, „Надзирање управе" 1939. године. У том смислу сам остварио детаљнији увид у уџбенике управног права који су после Другог светског рата објављивани у Србији, ради поређења с Костићевим и извлачења закључака о Костићевом идејном утицају на читаву плејаду млађих управноправних теоретичара.

Моје је запрепашћење било огромно кад сам открио да извесни аутори, не само да су учили од Костића, него су га и буквално покрали бескрупулозно преписујући делове његовог текста и лажно их у јавности представљајући као своје. Недвосмислено сам утврдио да је такав аутор-лопов др Стеван Лилић, редовни професор Правног факултета у Београду. Костићев текст је дословно покрао и уградио га у своју књигу „Управно право", коју је већ у два издања штампала београдска „Савремена администрација". Да би пластичније и уверљивије доказао каква је лопужа Стеван Лилић, овде ћу с Костићевим изворним текстом поредити делове из другог издања Лилићеве књиге.

Тако, на пример, у првом одељку трећег тома „Административног права" др Лазо Костић, у 14. параграфу под насловом „Појам и порекло административног судства", пише:

Сам административни надзор није могао да пружи довољно обезбеђење начела законитости управе; још мање је он био у стању да ујемчи заштиту права појединаца од неправилних захвата управне власти. Међу управним органима, ма на којој лествици јерархије се они налазили, постоји солидарност, постоји прилично уједначење гледишта, истим су духом задахну-

ти, исте имају руководне мисли и једнако схватање управних циљева. Нижи управни органи су у крајњој зависности од виших. Они раде обично оно што им виши саветују и сугеришу, решавају према њиховим упутствима и циркуларима. Откуда се онда може очекивати да ће се ти виши органи десолидарисати од својих потчињених, да ће савесно испитати и решити жалбе против њихових поступака, да ће пружити сигурно задовољење повређеног права? Нормално, административни надзор, сам по себи, није задовољавао. Требало је онда заштиту тражити на другом месту, од других органа и власти.

Код Лилића на 485. страни, у одељку „Настанак и развој управног спора", стоји:

Историјски посматрано, разлоге за увођење управног спора, пре свега, треба тражити у околностима што административна контрола управе као таква није могла у довољној мери да гарантује остваривање начела законитости у раду управе, а још мање да гарантује остварење и заштиту права грађана од незаконитих поступака и одлука управе. Како се истиче (Н. Стјепановић)[12], ... међу управним органима, ма на којој лествици хијерархије се они налазили, постоји прилично уједначење гледишта, истим су духом задахнути, имају исте руководне мисли и једнако схватају управне циљеве. Нижи управни органи су у крајњој зависности од виших; они раде обично оно што им виши саветују и сугеришу, решавају према њиховим упутствима и циркуларима. Нормално, административна контрола, сама по себи, није задовољавала. Требало је онда тражити заштиту на другом месту, код других органа и код других власти.

Дакле, Лилић прву реченицу парафразира, па се начелно позива на Н. Стјепановића, не наводећи никакав цитат, па онда дословно преписује Лазу Костића, уопште и не наводећи Костићево име или изворно дело. Нигде никаквих знакова навода, а у фусноти 12. Лилић читаоца упућује на Стјепановићеву књигу „Управно право", издату у Београду 1973. године. Као, мишљење му је подударно са Стјепановићевим, али ни Стјепановића нигде не цитира. Из Костићевог текста избацује констатацију да „постоји солидсрност међу управним органима", а онда као мало стилски дотерује, испусти понеку реченицу и измени ред речи. Тако даље пратимо Костићев текст и упоређујемо са Лилићевим. Костић каже:

Уколико је још у питању оцена опортуности једног управног акта или управне радње, та заштита није могла бити поверена никаквој власти ван саме управе. Једино што још парламенти врше у државама парламентарних режима, једну посредну и не увек успешну контролу у том правцу. Иначе сва контролна делатност опортунитета управних радњи мора да остане код виших управних органа. Ту се о ради схватању јавног интереса и државног разлога у даном тренутку, а њих су заиста једино водећи државни органи у стању да утврде. Они ће их најчешће схватати једнако као нижи органи, али понекад и друкчије. То друкчије схватање биће, обично, и правилније. Јер највиши управни органи сами одређују садржину јавног интереса и основу државног разлога у појединим моментима.

Сад више Лилић не помиње ни Стјепановића, него само прописује, „исправља" и „дотерује" Костића:

Контрола управе од стране других органа (судова), међутим, посебно је отворила питања у вези са контролом целисходности, односно законитости аката управних органа. Тако, ... уколико је у питању оцена целисходности једног управног акта или управне радње, та заштита није могла бити поверена никаквој власти изван саме управе. Још само парламенти врше посредну и не баш успешну контролу у том правцу. Поред тога, контрола целисходности управних делатности мора да остане код виших управних органа. Ту се ради о схватању јавног интереса и државног разлога у датом тренутку, а њих су заиста у стању да утврде једино водећи управни органи (нпр. министри у својству чланова владе). Они ће их најчешће схватити једнако као и нижи органи, али понекад и друкчије, што има за последице да виши органи морају имати начине и средства да ставове и одлуке нижих органа у одређеним случајевима измене. Због тога се, принципијелно гледано, оцена целисходности не може поверити другим, осим вишим управним органима.

У једном тренутку се изгледа Лилић уморио од напорног и досадног „дотеривања", па наставља да дословно преписује Костићеву књигу у следећем делу, који у изворнику на страни 55. и 56. гласи:

Што се тиче оцене законитости управних аката, сваки покушај повераваше те функције вишим управним органима остајао је без успеха. Истина је да уколико је управни орган виши, све већи број има функционера са правничким образовањем; ти правници треба да се солидније спреме и веће савесности него они нижи. Али ни ови не могу никад остати на чистом терену права; правне моменте ће увек узимати у обзир и мешати заједно са моментима целисходности, која има је била руководна идеја целог дотадашњег њиховог пословања. Опасност је велика да правне обзире не жртвује делимично или у потпуности обзирима политичким. Формирани менталитет управног чиновника не може се напречац и по потреби мењати. Идеја администратора–судије или министра–судије, како се то уже означује, није нигде с успехом могла бити реализана.

Истини за вољу морамо истаћи да је Лилић ту унео и нешто своје, оригинално. На пример, реч „међутим", коју је убацио испред претходног Костићевог пасуса. Избацио је Костићево инсистирање на „солиднијој спреми" и „већој савесности" правника. Као да га је у том тренутку нешто заболело, па осакаћени Костићев текст у Лилићевој украденој верзији на 485. и 486. страни његове „књиге" садржи:

Међутим, што се тиче оцене законитости управних аката, сваки покушај повераваше те функције искључиво вишим управним органима остао је без успеха. Истина је да уколико је управни орган виши утолико има све већи број функционера са правничким образовањем. Али, ни они не могу никада остати на чистом терену права: правне моменте ће увек узимати у обзир и мешати са моментима целисходности, која је била руководна идеја целог њиховог дотадашњег пословања. Формирани менталитет управног службеника не може се напречац и по потреби мења-

ном функционалног принципа организовања врши се груписање послова на нормативне, аналитичке, оперативне, инспекцијске итд. Основна предност функционалног принципа је у томе што код његове примене такође долази до изражаја специјализација и стручност, али не према садржини посла (нпр. у области привреде, здравства и сл), већ према начину њиховог вршења (нпр. вршење инспекцијских послова како у области привреде, тако и у области здравства). Функционални принцип нарочито је погодан за формирање унутрашњих организационих јединица. У организационом смислу, функционални принцип доприноси стабилизацији организационог система као целине, јер олакшава тзв. хоризонталну повезаност између појединих организационих целина. Међутим, функционални принцип има и одређене недостатке који се посебно огледају у томе што отежава руковођење унутар једне организационе целине и што не доприноси остварењу вертикалног јединства унутар овако формиране организационе структуре.

Због постојања одређених предности и недостатака како ресорног, тако и функционалног принципа организовања, најчешће се приступа комбиновању ресорног и функционалног принципа у смислу да се ресорни принцип узима као основни принцип организовања (нпр. формирање министарства привреде), који се, међутим, коригује применом функционалног принципа (нпр. формирање унутрашњих организационих јединица у оквиру министарства привреде)...

... Успостављање организационе структуре полазећи од персоналног принципа значи повезивање једне организационе целине према пословима који се обављају у односу на одређену карактеристичну групу лица на коју се ти послови односе. Међутим, често се у теорији не врши јасно разликовање територијалног и персоналног принципа.[128] С обзиром да је примена персоналног принципа релативно компликована и доста скупа, јер се формира посебна организациона целина која се искључиво бави пословима који су везани за одређену групу лица (нпр. инвалиди, пензионери, студенти и сл), персонални принцип се ређе користи као основни организациони принцип. Из тих разлога, персонални принцип се, по правилу, јавља као унутрашњи организациони принцип у оквиру неке шире организационе структуре (нпр. у оквиру управне организације која се бави социјалним осигурањем раздвајају се унутрашње организационе целине по персоналном принципу на оне које се баве социјалним осигурањем службеника, са једне, односно социјалним осигурањем земљорадника са друге стране).

[128] *Еуген Пусић, Наука о управи, Загреб, 1973, стр. 159.*

На основу детаљног увида закључујем - да је Стеван Лилић само у овој једној својој књизи покрао више од 150 страна туђег текста, па је бесмислено да даље износим примере. Зато тај посао завршавам само још једном илустрацијом. Стеван Лилић је покрао и проф. др Славољуба Поповића, проф. др Бранислава Марковића и проф. др Рајка Кузмановића, приказујући као своје делове њихове књиге „Основи науке о управљању", издате у Београду 1994. године у издању „Стручне књиге". Тако наведена група аутора на 47. страни пише:

Иако је организација узета у смислу организованог друштвеног рада, односно у смислу институције, у ствари друштвена појава, настала вероватно заједно са друштвом, ипак сама реч „организација" није тако дугог века. Први пут се појавила у Сигеровој историји Наполеона, у којој је он истакао савршеност организације његове армије. Реч „организација" потом је почела да добија одређенију садржину, тако да је 1884. објављено дело Белгијанца Жирона (Giron) под називом Административна организација (Organisation administrative). Постепено се употреба речи „организација" проширила на различита подручја (на подручја народне привреде, друштвене управе, привредних предузећа, финансијске, судске, просветне организације, итд.).

Њихово дело Стеван Лилић присваја невештим препричавањем, па, на пример тај пасус преузет у његовој књизи овако изгледа:

Сам термин организација, међутим, релативно је новијег датума. Како се наводи, израз организација први пут је употребљен почетком прошлог века у једном историјском делу о Наполеону, у којем се говорило о организацији његове војске. У свом данашњем смислу и садржини, израз организација почео је да се употребљава нарочито у вези са организацијом државне управе после појаве дела Административна организација Белгијанца Жирона (Гирон) 1884. године.

Након тога, употреба израза организација, осим у односу на државну администрацију проширила се и на друга подручја (нпр. у области привредних предузећа, индустријских корпорација и финансијских институција, у области правосуђа, јавне и недржавне управе, јавних служби итд).

Све ове неоспорно утврђене чињенице су ме мотивисале да о плагијаторској раоти Стевана Лилића подробно обавестим Управни одбор, Наставно-научно веће и Катедру за јавно право, али и да декану Правног факултета у Београду упутим и формални захтев да се Стевану Лилићу, по проведеној процедури, одузме звање редовног професора и да се та битанга одстрани са Београдског универзитета.

Криминалну работу Стевана Лилића треба и жестоко јавно жигосати, како би се унапред дестимулисали сви потенцијални следбеници његове преписивачке школе. Треба да буду свесни да се криминал ове врсте апсолутно не исплати, као и да им се може десити да и постхумно буду обрукани и морално срозани. Што се тиче лопова Стевана Лилића, он би морао да иде у затвор.

Извесно је да је српско друштво у дубокој економској кризи и социјалној беди. Криза неминовно доводи до срозавања морала и процвата криминала. Многе неморалне радње су постале уобичајена појава у свакодневном животу, а и људи су на њих некако огуглали, па су ретке јавне реакције и на најупечатљивије примере неморала. Међутим, с таквим стањем друштвене свести и духа не смемо се помирити. Зато раскринкавање сваког аморалног типа или криминалца представља камичак у грађевини обновљеног моралног дигнитета целе нације. То морално здање неминовно ћемо поново саградити јер ниједна криза не може вечито трајати.

Зато се и не сме дозволити да случај Стевана Лилића, који се уз помоћ непорецивих фалсификата дочепао највиших научних титула и универзи-

тетских звања, претвори у пример за углед. Наравно, све ово има и изразиту политичку димензију. Није нимало случајно да човек таквог моралног склопа, какав је Лилићев, припада петој колони. Члан је једне изразито проамерички орјентисане политичке партије и редовно учествује у реализацији свих подривачких задатака које од својих западних газда добија домаћа НАТО-пешадија. Издајник је изгледа буквално издајник на сваком пољу. Уосталом, шта то спречава онога ко је издао своју нацију и отаџбину, да изда и академски морал?

И амбијент у коме Стеван Лилић политички делује потпуно одговара његовим карактерним особинама. Имамо ту праву менажерију сподоба и никоговића, од јахача попова у слободном времену и ситних лопова, до некадашњих амбициозних полицијских доушника и самоуверених потомака титоистичких џелата над српским народом. Ту је на окупу једноставно сва багра коју је уопште могло изнедрити ово балканско поднебље.

Али, таквима се не сме пружити шанса да васпитавају српску омладину. Штетне последице њиховог уплива последњих година на својој кожи осећа цели народ. Није њима циљ да студентима помогну да што успешније савладају студије и оспособе се за самосталан живот, него да њима манипулишу у подривачке сврхе, да би изазвали политичку пометњу и хаос.

Целој српској јавности треба показати какви су у суштини ови национални изроди и морални дегенерици, попут Стевана Лилића. Такви су сигурно и они с којима је Лилић у чврстој политичкој спрези, саборац у подривању сопствене отаџбине.

Према таквим битангама морамо бити немилосрдни. Кад се нађу у шкрипцу обично цмиздре и пишу покајничка писма. Али, пошто немају части, не могу се истицати ни поносом. Моралне мизерије су увек интелектуалне креатуре. Као утврђени и доказани плагијатор Стеван Лилић дефинитивно губи академску част и мора бити најурен са универзитета. То је пут оздрављења београдског Правног факултета, његов дуг славној традицији наших интелектуалних предака који су га утемељили као храм науке и патриотизма.